
The Antiphysical Review

Founded and Edited by M. Apostol

220 (2019)

ISSN 1453-4436

Dumnezeu e in noi

M. Apostol

Department of Theoretical Physics, Institute of Physics and Nuclear Engineering, Institute of Atomic Physics,
Magurele-Bucharest MG-6, POBox MG-35, Romania
email: apoma@theory.nipne.ro

Pentru copiii de la scoala "Sfintii Trei Ierarhi".

Prin traditie, calea spre Dumnezeu este credinta. Pe aceasta cale descoperim smerenia, demnitatea, respectul fata de noi insine si fata de semenii nostri, prietenia, bunatatea, compasiunea, iubirea. Toate acestea sint valori, valorile crestine, pentru ca ele ne ajuta sa traim bine, frumos si drept.

De la o vreme, incetul cu incetul, unii dintre noi am inceput sa realizam ca mai exista o cale catre Dumnezeu: cunoasterea, intelegerea lucrurilor. Aceasta cale ne-o ofera stiinta. Stiinta de toate felurile, stiinta cuvintului, numita filologie, stiinta matematicii, stiintele naturii, precum fizica, chimia, biologia, stiintele sociale, economice, politice, filosofice. Invatarea acestor stiinte este calea catre cunoastere, calea de a sti cum este alcatuita lumea, cum functioneaza ea, cum sintem noi si cum trebuie sa ne conducem viata.

Intelegerea pe care ne-o ofera stiinta ne arata ca exista lucruri absolute, miraculoase, imuabile, pe care noi, oamenii, le-am descoperit numai, dar ele apartin altcuiva, sint de natura divina. De exemplu, raportul dintre lungimea oricarui cerc si diametrul sau este un numar fix, imuabil, absolut, numarul π , egal cu 3.1415..., cum stiti prea bine. Nu noi, oamenii, am inventat acest numar, noi ne-am dat numai seama de existenta lui, prin studiul matematicii. Acest numar, aceasta imprejurare, aceasta relatie intre lungimea si diametrul cercului ne-au fost daruite. De catre cine? Meritam noi oare acest dar, care prin generalitatea si existenta lui deplina, este minunat? Ori de cite ori vom spune ca raportul dintre lungimea cercului si diametrul sau este numarul π vom fi corecti, vom fi siguri pe noi, vom fi fericiti. Aceasta realitate ne arata ca Dumnezeu exista si ca lucrurile ce vin de la Dumnezeu ne invata smerenia, valoarea crestina primordiala. Iata asadar cum stiinta matematicii ne arata o cale directa catre Dumnezeu si ne daruieste valorile crestine.

La fizica am invatat, sau vom invata, ca un corp liber, orice corp liber, se afla fie in repaus, fie in miscare rectilinie si uniforma. In fizica aceasta invatatura se numeste principiul inertiei. Dar ce-l face oare pe acest corp sa se afle fie in repaus, fie in miscare rectilinie si uniforma? Care este cauza acestei situatii, acestei mari legi a naturii? Nu stim cauza, dar acest lucru este perfect adevarat, poate fi verificat oricind, oriunde si de catre oricine. Este un mare adevar universal. Deoarece este atat de general si atat de inexplicabil, el ne apare ca un mister. Cum a aparut acest mister, cine, cum, in ce imprejurari a facut ca el sa apara? Desigur, nu putem avea decit un raspuns: Dumnezeu. Dumnezeu este cauza finala a tuturor lucrurilor si a misterelor care alcatuiesc toata existenta. Aceasta intelegere, aceasta cunoastere pe care ne-o ofera studiul fizicii ne face mai inteligenti, mai cunoscatori, mai atenti cu noi si cu cei din jurul nostru, ne deschide poarta catre

bunatate, compasiune, prietenie, solidaritate, coeziune fraternala. O invatatura asa de sublima, asa de misterioasa, de grandioasa ca principiul inertiei ne arata tuturor ca sintem toti copiii lui Dumnezeu, care numai fiindca ne iubeste ne poate face sa intelegem astfel de lucruri minunate. Invatam de aici iubirea fata de Dumnezeu, a lui pentru noi, invatam marile si mult-folositoarele valori crestine.

Astfel de exemple, ca cele doua de mai sus, apar cu prisosinta in toate stiintele. Nu trebuie decit sa avem curiozitatea de a studia aceste stiinte, sa ne straduim sa devenim prieteni cu ele, sa incepem, sa continuam, sa incercam sa desavirsim studiul stiintei. Pe aceasta cale il vom intilni pe Dumnezeu la fiecare pas si ne vom impartasi din minunile lui. Pe drumul stiintei ne intilnim cu Dumnezeu. Cu minunile lui si cu misterele lumii.

Dar daca sta in puterea noastra sa urmam aceasta cale, cine oare ne-ar putea face sa o alegem? Cine oare ne-ar putea determina sa o urmam? Nu cumva, oare, chiar Dumnezeu este cel ce ne cheama, ne indeamna pe aceasta cale? Sa ne oprim o clipa din grijile noastre zilnice si sa ascultam in tacere. Poate vom auzi o voce adinca din noi ce ne cheama sa ne intilnim cu Dumnezeu. Ce poate fi, nu este oare insasi vocea lui? Nu cumva, daca sintem atenti, atenti, il auzim pe Dumnezeu in noi, in sinele nostru? Nu cumva el este chiar in noi, si ne indeamna sa ne intilnim cu el pe calea invataturii, a cunoasterii?

Omului ii sint date si edificarea si ratacirea. Una dintre ratacirile noastre este parerea ca stiinta ar fi contrara credintei, religiei, bisericii. Nu orice ne sta la indemina, nu intelegem multe lucruri. Pe unele le privim ca straine, supranaturale. Le veneram si ne supunem lor. Asa a aparut credinta. Invatatura credinciosilor este religia, organizarea ei sociala este biserica. Atunci cind au inventat un Dumnezeu abstract, oamenii s-au simtit mai liberi. Crestinismul a adaugat iubirea. Alaturi de libertate, iubirea crestina i-a facut pe oameni mai fericiti, mai increzatori, mai entuziasti. In entuziasmul lor si-au propus sa-l faca pe Dumnezeu mai palpabil, sa arate faptele lui in forma lor naturala. Asa a inceput stiinta. Si tot asa continua si astazi. Dupa cum vedeti, intelegerea lucrurilor ne lumineaza sufletele si ne apara de rataciri, de antagonisme, de conflicte. Ne face mai buni, mai fericiti.